

ham netop i Stand nu. Jeg skal gaa ind og høre, hvornaar du kan komme derind.“

Hun gik stille bort, idet hun lukkede Døren efter sig med begge Hænder, for at Laasen ikke skulde smække. Eberhard havde i Forvejen forladt Stuen, og for ikke at blive ene med den fremmede Broder forsvandt nu ogsaa Tvillingerne, idet de smuttede ud ad Døren til Køkkenet.

Per rejste sig, og uden selv at vide af det gik han et Par Gange op og ned ad Gulvet. Saa stillede han sig hen ved et af Vinduerne, der vendte ud mod den lille Græsplæne med nogle forkrøblede Træer, som udgjorde Præstegaardens Have. Hjertet trommede mod hans Side, og Tankerne flakkede raadvildt om efter et Selvforsvar.

Men som han stod der og med Ligegyldighed betragtede den lille solforladte, af høje Brandmure omhegnede Grønning, genvandt hans Sind lidt efter lidt sin Holdning, og hans Tanke blev atter klar. Han havde her fundet den Retfærdiggørelse, han søgte. Netop i denne Følelsesløshed, hvormed han gensaae sin Barndoms første Legeplads, laa hans Frikendelse. Ikke et eneste godt Minde, ikke en eneste lys Erindring knyttede der sig for ham til disse Mure, bag hvilke han i femten Aar havde følt sig som en Fange. Og ikke nok med det! Det gik i disse Øjeblikke op for ham — og der jog ham flygtig en ganske fremmed Følelse, en vild og klagende Sørgmodighed gennem Sindet — hvorledes Skyggen fra disse Mure havde formørket ham Tilværelsen og forbitret ham Glæden ogsaa i alle de Aar, der fulgte efter.

Han foer nervøst sammen. Døren bagved ham var sagte bleven aabnet; det var Signe, der kom tilbage.

„Du kan godt gaa ind. Kom blot.“

Per kom gennem et lille halvtomt Kabinet og ind i Dagligstuen. Døren herfra ind til Sovekammeret stod paaklem. Signe nærmede sig den paa Taaspidserne, skød den lydløst op og førte Per hen til Fodenden af en Seng, der stod frit ud paa Gulvet fra den ene Sidevæg. Der var næsten mørkt derinde, saa han i de første Øjeblikke daarligt kunde finde sig tilrette.

Efterhaanden skelnede han dog Omridsene af et hentørret Hoved med tillukkede Øjne, der laa dybt hensunket i en stor, blød Pude i en dødlignende Søvn. En frysende Skælven jog Per gennem Kroppen, men nogen Sindsbevægelse udover den Uhyggefølelse, som Synet af Opløsningen naturligt fremkalder